

«Ο Γέροντας Παΐσιος και τα τεχνάσματα του

[...ες - Γέροντες](#)

...Ένας

απ'τους

επισκέπτες άνοιξε την κουβέντα:

-Γέροντα,δεν μας λές κάτι για το διάβολο,ο οποίος τόσο μας ταλαιπωρεί και μας απομακρύνει απ'το Θεό?

-Για το διάβολο να μιλήσουμε ή για τους αγγέλους?Εγώ βέβαια,δεν ξέρω για τους αγγέλους.Για το διάβολο όμως μπορώ να σας πώ δυό ιστορίες.

Ο Γέροντας περίμενε λίγο να πιούν το νερό και οι άλλοι και άρχισε:

-Όταν ήμουν στο μοναστήρι του Στομίου στην Κόνιτσα,ο διάβολος προσπαθούσε να με παρασύρει χρησιμοποιώντας διάφορους τρόπους.Ένα βράδυ,μετά το απόδειπνο,έλεγα την ευχή στο κελί καθισμένος σ'ένα σκαμνί.Είχα μιά καλή κατάσταση.Ξαφνικά ακούω διάφορα όργανα,κλαρίνα και νταούλια.Παραξενεύτηκα.»Τι είναι τούτα πάλι»,είπα.»Το πανηγύρι πέρασε.Ποιοί παίζουν τώρα όργανα εκεί στον ξενώνα?»

Σηκώθηκα άπ'το σκαμνί και κοίταξα άπ'το παράθυρο έξω.Ήταν παντού ησυχία.Τότε κατάλαβα ότι ο διάβολος ήθελε να διακόψω την προσευχή.

-Ακούγονταν καθαρά τα όργανα,Γέροντα?ρώτησε ένας άπ'την παρέα.Μήπως νομίσατε ότι ακούγονταν?

-Τι λές βρε παλικάρι?Άκουγα τα όργανα,όπως ακούγονται και στο πανηγύρι στις 8

Σεπτεμβρίου.Είχαν όρεξη οι οργανοπαίχτες του διαβόλου.Αντηχούσαν οι ρεματιές.

-Μετά,Γέροντα,ησύχασες? Σταμάτησαν οι πειρασμοί?

-Όχι. Ο διάβολος δεν απογοητεύεται εύκολα.Εγώ ξανακάθισα στο σκαμνί για να συνεχίσω την ευχή.Προσπάθησα να συγκεντρωθώ,αλλά δεν με άφησε.Μετά απο λίγη ώρα γέμισε το κελί μου με δυνατό φως.Ξαφνιάστηκα πάλι.Είδα ακόμα την οροφή να εξαφανίζεται και να μπαίνει στο κελί μιά φωτεινή στήλη,που ξεκινούσε απ'το ύψος του ουρανού.Στην κορυφή αυτής της στήλης υπήρχε ένας ξανθός νέος,που έμοιαζε με το Χριστό.Δέν έβλεπα όμως ολόκληρο το πρόσωπό του.Σηκώθηκα απ'το σκαμνί για να δώ καλύτερα.Εκείνη τη στιγμή μιά εσωτερική φωνή με διαβεβαίωνε ότι είδα το Χριστό.Εγώ αντέδρασα αμέσως.Έκανα το σταυρό μου και μονολόγησα:»Ποιός είμαι εγώ που αξιώθηκα να δω το Χριστό? Εγώ είμαι ανάξιος».Αυτό ήταν.Το φώς και ο δήθεν Χριστός χάθηκαν.Η οροφή ήταν στη θέση της.

-Αυτές οι καταστάσεις δεν προκαλούν φόβο,Γέροντα?Νομίζω οτι εγώ προσωπικά δεν θ'άντεχα,είπε ένας άλλος.

-Τι να έκανα?Μπορούσα να τον αποφύγω το διάβολο?Όμως πρέπει να ξέρετε οτι χρειάζεται θάρρος και προσευχή.Μη νομίζετε οτι ο διάβολος είναι πολύ δυνατός.Δειλός και φοβιτσιάρης είναι.Δεν πρέπει να τον πιστεύουμε.Τι να σας πω! Κάποτε προθυμοποιήθηκε να μ'εξυπηρετήσει.

Θυμάμαι,που,όταν έφυγα απ'το Στόμιο και πηγα στο Σινά,στο ασκητήριο της Αγίας Επιστήμης,ο διάβολος συχνά μ'ενοχλούσε.Εκεί το κελάκι είχε τρία τέσσερα σκαλάκια και πió πέρα υπήρχαν διάφορες σπηλιές.Όταν είχε αστροφεγγιά,μου άρεσε να βγαίνω έξω και να τρυπώνω σε κάποια σπηλιά για να κάνω την προσευχή μου πió έντονη.

Μιά φορά λοιπόν φόρεσα την κάπα μου και βγήκα έξω.Δέν είχε πολύ φώς.Είχα ένα τσακμάκι και το αναβόσβηνα,για να βλέπω τα σκαλοπάτια και τα βράχια.Κάποια στιγμή το τσακμάκι δεν άναβε.Τότε ένα δυνατό φώς,σαν να ήταν απο προβολέα,ήρθε απ'τον απέναντι βράχο και φωτίσε τα πάντα γύρω.

Εγώ αγρίεψα λίγο και ψιθύρισα:»Να μου λείψουν τέτοια φώτα».Και αμέσως ξαναμπήκα στο κελί.Ευθύς το φως χάθηκε.Είδατε το διάβολο,μου αχρήστεψε το τσακμάκι και θέλησε να μ'εξυπηρετήσει.Σκέφτηκε:»Κρίμα δεν είναι αυτός ο καλός καλόγερος να παιδεύεται?Ας του δώσω εγώ φώς!»Είδατε καλοσύνη!Ήθελε να με φωτίσει!

-Γέροντα,μετά απο μιά παρουσία του διαβόλου,τι νιώθει κανείς?Αισθάνεται δυνατός ή τον μαραζώνει ο φόβος?

-Είναι φοβερό να βλέπεις το διάβολο δίπλα σου.Όμως εμείς έχουμε το Χριστό μέσα μας και μπορούμε ν'αντιμετωπίζουμε το διάβολο χωρίς πανικό.Είναι μεγάλο κατόρθωμα να τον διώχνεις απο κοντά σου με την προσευχή.

-Γέροντα,σ'ευχαριστούμε για τις εμπειρίες που μας διηγήθηκες,είπαν όλοι με μιά

φωνή.

-Το Χριστό και την Παναγία να ευχαριστείτε,είπε ο Γέροντας κι άρχισε να τους αποχαιρετάει.

Από το βιβλίο του Πρεσβύτερου Διονυσίου Τατσή : ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΙΣΙΟ.

Πηγή: staurodromiapsyhwn.blogspot.gr